De Toverstaine

Paulien en Alfred haren de haile dag speuld in de dreuge sloot dij tussen baaide huzen lag. Paulien woonde aan aaine kaande en Alfred aan d'aander kaande. Ze haren van wat stroekerij en n poar ol dekens n hudde baauwd, n haile gehaimzinnege hudde hur, en doar zatten ze van smörgens vroug tot soavends loat in. En nou haar Paulien van Alfred toch zo'n mooie staine kregen! n Spierwidde en hai was hail glad, net n tuudaai, allainde n beetje klaainer en platter. Soavends dou Paulien op berre mos luit ze hom aan moe zain.

"Wat ja n mooie staine," zee moe, "van wèl hest dij kregen?" "Van Alfred," zee Paulien, "mor t is gain gewone staine, mor n toverstaine!" "Tjongejonge," lagde moe, "n toverstaine nog wel." "Joa hur," zee Paulien, "Alfred het t zulf zegd." "Nou, den zel t wel zo wezen."

Paulien legde staine op t nachtkassie noast heur berre. Ze trok gedienen nait dicht, want Alfred haar zegd dat toverstaine allainde mor wol as t moanlicht ter op scheen. Mor hou Paulien ook keek, was gain moane te zain. Hè, zunde nou!

Haalverwege de nacht zag ze inains dat moane deur heur roam keek en ain van zien stroalen vuil op de mooie widde staine. t Leek wel of e haildal licht wör, net of der n lampie in brandde, mor de stroalen schitterden zo, dat t haile koamertje der licht van wör. Paulien keek ter noar, dat was ja mooi! Inains sprong der wat uut. Ze schrok ter van mor dou ze goud keek zag ze dat t n klaain vogeltje was. Hai keek heur hail wies aan en zong: "Ik bin Pierewiet, doe magst n wens doun!" Verwonderd heurde Paulien dat aan, n wens doun, zee dat vogeltje, mor wat mos ze den wensen? Inains docht ze aan heur pioanoles dij ze vanmiddag haildal verbruddeld haar en dou zee ze: "Ik wol... dat ik hail mooi pioanospeulen kon."

En even loater was t net of ze optild wör en veurdat ze der op verdocht was stapte ze n grode schouwburgzoal binnen. Wat n mensen zaten doar, alemoal in haile mooie klaaier, vraauwlu in laange rokken. t Was prachteg! Doar paasde zai ins nait tussen met heur körde nachtponne aan woar heur laange blode bainen onderuut staken. Ze keek ais bie zok laangs. Hé... wat was dat nou? Ze haar n prachtege lichtblaauwe laange jurk aan mit grode strikken.

t Leek wel of ze zo uut n vertelster stapt was. Ze luip t middenpad deur en ale mensen begonnen haard te klappen. Hé... doar zaten pa en moe ook en Alfred en bliede wuifde ze noar heur. Kiek, doar zat juf ook en ale kinder uut heur klazze. Ze stapte t grode teneel op en ging op t krukje zitten achter n grode widde vleugel-pioano. t Wör stil in de zoal en Paulien begon te speulen. Eerst hail zachies bewogen heur handen over de toetsen, dou aal vlugger en vlugger. t Leken net vogels en de prachtege klanken vulden de haile zoal. Stil zaten de mensen te luustern. Dou was t uut. Langzoam ston Paulien op en luip noar de raande van t teneel en boog noar ale kaanten. t Volk in de zoal ging stoan en klapte in handen en der kwam gain ende aan. Dou gingen de mensen weer zitten. Paulien kreeg n dikke bos bloumen mit laange blaauwe linten der aan. Zachies schoof t grode pluzen gedien dicht en weg was de grode schouwburg mit mensen en dou Paulien om zok tou keek was ook de vleugel-pioano weg en heur mooie jurk? Ze keek ais bie zok laangs en ze haar weer heur körde nachtponne aan woar heur laange blode bainen onderuut staken. En de bloumen, woar waren heur mooie bloumen mit de laange linten? Ook vot en in heur handen haar ze Klongel, heur ol pobbe dij aaltied mit op berre ging. Inains lag ze weer op berre en dou ze heur ogen open dee was t nog routduuster. Gain moane meer te zain. Ze keek noar t nachtkassie mor kon de staine nait zain, zo duuster was t. Ze stak heur haand uut en vuilde of ze de toverstaine vinden kon. Joa hur, hai lag der nog net as dou ze hom der henlegd haar, mor t mooie licht was vot en t klaaine vogeltje ook...

Haar ze nou dreumd, of was de widde staine n echte toverstaine...?

Auteur: Nies Sap-Akkerman

Inspreker: Geesjen Doddema